

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.124 van 6 november 2003
in de zaak A.126.481/XIV-11.605.**

In zake : XXX,
 wonende te A.,
 V.veld

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op XXX en van XXX nationaliteit, op 6 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 april 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 15 oktober 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. COOL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 april 2002 en verklaart zich vluchteling op 3 april 2002.

1.2. Op 17 april 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 augustus 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: de kennelijke ongegrondheid van uw asielaanvraag.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, die verklaarde de XXX nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van A. in het district N. Op 10/11/2049 (21/02/1993) zou u lid geworden zijn van de studentenbeweging van de communistische partij. Op 10/08/2050 (25/11/1993) zou u samen met enkele andere studenten tijdens een demonst(r)atie door de politie opgepakt zijn. U zou toen één dag opgesloten zijn in het politiekantoor van K. Toen u studeerde aan de B. Campus te B. zou u gewoon lid zijn geweest van het XXX, de studentenbeweging van de M. verbonden aan de B. Campus (district C.). U zou zowel op uw campus als in uw V. propaganda voor de partij hebben gemaakt, maar verder geen speciale functie binnen de partij hebben gehad. Op 8/8/2052 (24/11/1995) zou u samen met twee vrienden, B. en L. op de campus aangehouden zijn. U zou opgesloten zijn in het districtspolitiekantoor van C. en regelmatig geslagen zijn. Na twee dagen zou u met de hulp van de campusdirecteur en de president van de studentenvereniging vrijgelaten zijn. Op 10/05/2053 (26/08/1996) zou u uw studies hebben stopgezet en terug naar uw dorp zijn gegaan. Sindsdien zou u uw politieke activiteiten voor het XXX van uw campus hebben

beëindigd. U zou wel af en toe nog mondeling propaganda voor de M. hebben gemaakt. Op 10/1/2054 (22/04/1997) zou u hebben deelgenomen aan een cultureel programma van de M. U zou samen met twee vrienden door de politie zijn opgepakt en meegenomen zijn naar het politiekantoor van K. waar u twee nachten zou opgesloten zijn. Nadien zou u overgebracht zijn naar het districtspolitiekantoor van P. en daarna zou u drie maanden opgesloten zijn in de gevangenis van P. Tijdens uw opsluiting in het politiekantoor zou u verschillende keren geslagen zijn. Na drie maanden gevangenisstraf zou u na het betalen van 22000 XXX vrijgelaten zijn. U zou u wel elke maand op de rechtbank hebben moeten melden. Op 5/10/2056 (19/01/2000) zou u als leraar beginnen werken zijn in A. In 2058 (2001) zou u ontslagen zijn omdat er geen geld meer was om leraars te betalen. In de derde maand van 2058 (juni-juli 2001) zou uw broer, B., die lid zou zijn geweest van het A. van N. tijdens een demonstratie door de politie vermoord zijn. Op 24/10/2058 (06/02/2002) zou u onder druk van twee vrienden hebben deelgenomen aan een cultureel programma van de M. De politie zou tussengekomen zijn maar u zou erin geslaagd zijn te ontsnappen en zou onmiddellijk naar uw oom zijn gegaan. Op 26/10/2058 (08/02/2002) zou uw neef naar uw oom zijn gekomen. Hij zou u verteld hebben dat er op 25/10/2058 (07/02/2002) bij uw thuis een huiszoeking werd verricht en uw jongste broer, D., door de politie gearresteerd werd. Tijdens de huiszoeking zouden o.a. pamfletten, kranten en enkele identiteitsdocumenten in beslag zijn genomen. Uw oom zou toen naar uw huis zijn gegaan. Op 29/10/2058 (11/02/2002) zou hij terug zijn gekomen en u verteld hebben dat uw jongste broer werd vermoord. De politie en het leger zouden tussen 26 en 29/10/2058 (8 en 11/02/2002) drie keer bij u(w) thuis zijn geweest. U zou op 12/11/2058 (24/02/2002) naar D. zijn gevlucht, waar u bij een vriend zou zijn (hebben) verbleven. Uw oom zou nog één keer naar XXX zijn gekomen en u verteld hebben dat u nog steeds door de politie en het leger werd gezocht. U zou uiteindelijk op 1 april 2002 XXX verlaten hebben en hier op 3 april 2002 asiel hebben aangevraagd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat enkele tegenstrijdigheden in uw asielrelaas de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengen. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u uw citizenshipcard in XXX had achtergelaten (zie verhoorverslag DVZ, p. 3). Dit is iets anders dan hetgeen u verklaarde in dringend beroep. Toen u werd gevraagd of u een identiteitsdocument kon voorleggen, antwoordde u dat uw citizenshipcard tijdens een huiszoeking door de politie in beslag werd genomen (zie verhoorverslag CGVS, p. 2). Tevens voegde u er op het CGVS aan toe dat tijdens de huiszoeking ook vlaggen, cassettes, een ontvangstbewijs van de M. en een medisch attest in beslag genomen werden (zie verhoorverslag CGVS, p. 11). Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u dan weer enkel dat de politie die dag pamfletten van de partij vond (zie verhoorverslag DVZ, p. 10).

Ook met betrekking tot uw arrestaties heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u op 8/08/2052 (24/11/1995) samen met B. en L. werd aangehouden (zie verhoorverslag CGVS, p. 6), terwijl u op de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde dat B. en D. samen met u werden opgepakt. Tijdens uw gehoor op (de) DVZ voegde u er daarenboven aan toe dat u dankzij de hulp van L. na twee dagen opsluiting werd vrijgelaten (zie verhoorverslag DVZ, p. 8).

Verder zei u op het CGVS dat u op 10/01/2054 (12/04/1997) samen met D. en H. door de politie werd aangehouden (zie verhoorverslag CGVS, p. 7), terwijl u op (de) DVZ in strijd hiermee verklaarde dat u samen met een zekere N. en H. gearresteerd werd (zie verhoorverslag DVZ, p. 9).

Tot slot en strijdig met uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 24/10/2058 (06/02/2002) vijf leden van de M. bij uw thuis kwamen en u zeiden dat u moest deelnemen aan een cultureel programma. Verder voegde u eraan toe dat de M.-leden dreigden tegen u acties te ondernemen indien u niet deelnam aan het programma (zie verhoorverslag DVZ, p. 10). Dit is iets anders dan hetgeen u verklaarde in dringend beroep. Daar beweerde u namelijk dat twee M.-leden, met name D. en D., u onder druk hadden gezet om deel te nemen aan desbetreffend programma (zie verhoorverslag CGVS, p. 10). Bovenstaande tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling.

Hiernaast dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er voor wat u betreft ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U zou weliswaar in 1997 drie maanden in de gevangenis opgesloten zijn nadat u werd aangehouden tijdens een cultureel programma van de M. Het feit dat u na uw vrijlating -naast het feit dat u zich elke maand bij de rechtbank diende aan te melden- ongeveer vijf jaar geen problemen meer met de XXX autoriteiten heeft gekend wijst erop dat u na uw vrijlating geenszins het slachtoffer werd van een systematische en persoonlijke vervolging door uw overheid.

U zou uiteindelijk gevlucht zijn omdat u vernomen had dat de politie naar u op zoek was in verband met een cultureel programma waaraan u zou hebben deelgenomen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te verschaffen voor

het feit dat de politie u zou viseren. U stelde enkel te vermoeden dat iemand die tijdens het cultureel programma door de politie werd gearresteerd uw naam had doorgegeven aan de ordediensten (zie verhoorverslag CGVS, p. 9 en p. 10). Er dient verder te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u door de XXX overheid op nationaal vlak zou gezocht worden.

Aan uw verklaring in dringend beroep als zou u ook door het leger gezocht zijn kan vooreerst weinig geloof worden gehecht, temeer daar u in uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over uw problemen met het XXX leger. Bovendien kan u evenmin aannemelijk maken dat u niet elders in XXX een veilig onderkomen had kunnen vinden. (Aan)Gezien uw politieke activiteiten voor A. zich hoofdzakelijk situeerden binnen uw campus en uw VDC, u niet nationaal actief was voor de M., geen speciale functie had binnen de partij en u reeds sinds 1997 geen echte politieke activiteiten meer had voor de partij, slaagde u er niet in aan te tonen waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven zonder risico op vervolging door de XXX autoriteiten. Er dient voorts te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u door de XXX overheid op nationaal vlak gezocht zou worden (zie verhoorverslag CGVS, p. 13). Vooreerst is uw politiek engagement voor A. klein gebleven. U beweerde enkel actief te zijn geweest voor deze partij binnen uw campus en zou binnen uw campus en uw VDC propaganda voor de partij hebben gemaakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u gewoon lid zou zijn geweest van de studentenbeweging van de M. maar verder geen speciale functie binnen de partij heeft gehad (zie verhoorverslag CGVS, p. 4). Daarnaast blijkt dat uw problemen in XXX eerder van lokale aard waren en zich enkel hebben voorgedaan met de politie van uw district en in het verleden met de politie van het district C., waar u tot 10/05/2053 (26/08/1996) zou gestudeerd hebben.

Uit bronnen waarover het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt dat 'low profile M.' geen vrees moeten koesteren voor vervolging op nationaal niveau en ze in een ander district of in grote steden van XXX kunnen verblijven (Bron: Missierapport XXX d.d. 22 maart 2002, p. 28, 29 en p. 34 Missie uitgevoerd door een vertegenwoordiging van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen + actualisatie missierapport XXX, nota CEDOCA, dd. 07/06/2002).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielpprocedure geen enkel document neerlegde in verband met uw aangehaalde problemen, hoewel u beweerde in het verleden meermaals te zijn opgepakt en in 1997 drie maanden in de gevangenis te zijn opgesloten, waarna u op borg vrijkwam. Uit haar vele contacten met mensenrechtenorganisaties, diplomatieke posten en journalisten kwam het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat het hoogst merkwaardig is dat vele van de XXX asielzoekers in België geen enkel bewijs kunnen voorleggen van de door hen ingeroepen problemen met de XXX overheid (Missierapport XXX dd. Maart 2002, p.25-28, missie uitgevoerd door een vertegenwoordiging van Cedoca, documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Tot slot zijn de door u neergelegde documenten, namelijk twee faxen van uw diploma's, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.
(...).".

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie);

Overwegende dat de Vluchtelingenconventie aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van de procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat bijgevolg in voorliggend geval voornoemde schending van artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoeker niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat het eerste middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker de weerhouden tegenstrijdigheden aanvecht met betrekking tot de huiszoeking in februari 2002, de namen van zijn medearrestanten uit 1995 en 1997 en het aantal M.-leden dat hem onder druk zette om deel te nemen aan een cultureel programma; dat hij aanvoert dat hij bezwaarlijk een zicht kon hebben op de huiszoeking bij hem thuis, aangezien hij naar D. was gevlucht; dat hij de overige tegenstrijdigheden miniem vindt of wijt aan interpretatieproblemen in hoofde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is wanneer de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat een andere onontvankelijkheidsgrond de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen uit het dossier;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag; dat de bestreden beslissing, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze weergaf tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, wordt gemotiveerd door omstandige overwegingen; dat zij vooreerst op grond van een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken, tot de bedrieglijkheid besluit; dat verzoeker deze tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de essentie van zijn asielaanvraag, niet ontkent, noch weerlegt; dat hij de weerhouden tegenstrijdigheden, die duidelijk steun vinden in het administratief dossier, niet verklaart; dat, wat het door verzoeker aangevoerde “interpretatieprobleem” betreft, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat er “vijf leden van de M.-partij naar mij (hem) thuis (kwamen) en ze zeiden dat ik (hij) moest deelnemen aan dit culturele programma (...)” (verhoorverslag DVZ, vraag 42); dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal op de vraag wie hem vroeg deel te nemen aan het culturele programma, enkel twee namen van vrienden opsomt (verhoorverslag CGVS, p. 10); dat verzoeker niet aantoont dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid deze tegenstrijdigheid kon weerhouden; dat verzoeker op de overige motieven van de bestreden beslissing niet ingaat,

zodat wordt aangenomen dat hij ze niet betwist; dat de bestreden beslissing bovendien tot de kennelijke ongegrondheid besluit op grond van motieven die evenmin door verzoeker worden aangevochten;

Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven, die draagkrachtig en deugdelijk zijn; dat de Commissaris-generaal in redelijkheid heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes november tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.